

DE MODE

is in Engeland en Amerika in den laatsten tijd *a la Russe*. De jeugdige schoone, hierboven afgebeeld, draagt op het eene portret een Russisch kapsel van zwart zijden lint, waarin ter linkerzijde en bundel gele paradijsvogelveren.

Op de andere foto draagt zij een kapsel, dat te danken is aan een welbekende Parijsche modiste. Ook deze hoofdtooi is Russisch van karakter, trouwens — men zal het toegeven — zeer artistiek.

VALSCH ALARM.

In onzen tijd kunnen we ons zoo iets niet meer voorstellen, maar eigenaardig is het, als wij lezen, hoe men een goede honderd jaar terug, elkaar seinen gaf. Toen b.v. in het jaar 1804 in Schotland de tijding verspreid werd, dat de Franschen op Engelsch grondgebied geland waren, werd er in Schotland afgesproken, dat, — zoo de vijand ook dit land naderde, — het sein daarvan gegeven zou worden, doordat, van Hume Castle te beginnen, de reuzenham in brand zou gestoken worden, die bij wijze van vlag dienst deed. Van daar uit zouden alle huizen het voorbeeld volgen.

En zoo waar: in den nacht van 31 Januari, 1804, verspreidde de ham van genoemd kasteel zijn waarschuwendend rook, en zoo was het weldra een heel offerfeest... Gelukkig bleek het „valsche alarm” te zijn; maar menig varkentje was op die manier in de vlammen opgegaan!

EEN PANIEK ONDER HAGENBECK'S PENSIONNAIRES!

De vader van den nu onlangs te Hamburg overleden heer Hagenbeck, eigenaar van het wereldberoemde Dierenpark aldaar, deelt ons in zijn gedenkschriften allerlei avonturen mee, waar een gewoon mensch soms de haren van te berge rijzen van schrik.

Zoo was eens, in den zomer van het jaar 1874, een reuzenslang uit haar gevangenis ontsnapt en waren daardoor alle aanwezige dieren in de grootste consternatie geraakt.

Daar de vluchteling eerst onlangs, en in min-gunstigen toestand uit Afrika was gekomen, had hij een warm bad gekregen, in een kuip, die in het roofdierenhuis stond, en waarin zich nog vele andere dieren op dat oogenblik bevonden, als apen en allerhande vogels.

De kuip had twee deksels, waarop bovendien nog eenige planken waren gelegd. Nadat het dier goed in zijn kuip was gesloten, was de heer Hagenbeck zelf dus naar zijn werk-kamer gegaan waar hij een paar uur later werd geroepen. De slang was uit haar kooi gekropen en zat reeds op de hokken der apen. Toen hij zich dan ook onmiddellijk daarheen spoedde, vond hij alles in oproer. Tijgers, leeuwen en andere wilde dieren, sprongen als waanzinnig in hun kooien rond, of sloegen al brullend tegen de tralies. Apen en papagaaien schreeuwden zoo hard, als zij maar konden; kortom het was een oorverdovend lawaai. De slang moest gevangen worden, maar dit was niet bepaald een makkelijke taak, want het kruipend gedierte was in het bad zoo levendig geworden, dat de snelheid van haar bewegingen met alle pogingen spotte. Telkens als de heer Hagenbeck meende haar gegrepen te hebben, was zij op hetzelfde oogenblik weer ontglipt. Intusschen had hij een knecht opgedragen een vangnet te halen, waarmee dikwijls kleine roofdieren die uit hun kooi waren ontsnapt weer werden opgevangen. Eindelijk mocht het hem gelukken, dit net over den kop te werpen van het monster, wat haar echter zoo woedend maakte, dat zij direct in het werk beet. De heer Hagenbeck zelf pakte de slang vlug achter in den nek en zoo was men haar baas.

